

СТРАШНА ТРАГЕДИЈА КОД БЕОГРАДА ЗАВИЛА У ЦРНО ПОРОДИЦЕ ПИЛОТА И ЗДРАВСТВЕНИХ

ТЕШКА трагедија код Београда оставила је у неверици грађане Србије, а најближе страдалих pilota и здравствених радника Омера Мехића, Милована Ђукарића, Небојше Драгића, Ивана Миладиновића, Џевада Љајића и Мирослава Веселиновића, у неизрецивом болу. Тугују родбина, пријатељи, комшије за дивним људима, брижним очевима и супрузима и изванредним здравственим радницима и врхунским официрима. Погинули су на задатку, борећи се да спасу болесну децу породице Адемовић из села Слатина код Новог Пазара, рођене пре пет дана.

СЛОМЉЕНИ

У НОВОСАДСКОМ Булевару војводе Степе бол и неверица. Омер је, вели његова супруга Славица, био најхрабрији и најпожртвованији човек на свету, а цео његов живот био је давање, својој породици, али и свима другима којима је, на било који начин, могао да помогне.

Да, знали смо колико је његов посао ризичан, али смо с тим некако научили да живимо. Све до данас - тихо нам прича Славица. - У петак увече је јавио да креће на задатак, у Рашку. - Одатле ми је, СМС поруком, што је иначе увек чинио, потврдио да су слетели, а потом са болесном бебом и лекарима и полетели за Београд.

Мехић су стан у којем живе са двојцом синова, 17-годишњим Давидом,

■ МЕХАНИЧАР летач Небојша Драгић (лево), заставник техничке службе, рођен 22. маја 1971. године у Бајиној Башти. Био је на дужности командира одељења, уједно летач, 1. одељења за хеликоптер и мотор за ХТ-40/48, вод за хеликоптер и мотор, чета за ваздухопловно-техничко одржавање 890. мешовите хеликоптерске ескадриле 204, ваздухопловне бригаде. У војсци од 14. јула 1990. године. Ожењен и отац двоје деце.

ЛЕКАРИ Џевад Љајић и Мирослав Веселиновић

■ КАПЕТАН авијације Милован Ђукарић, пилот, рођен 22. јула 1982. године у Новом Саду. Био је на дужности пилота у 1. хеликоптерском одељењу 890. мешовите хеликоптерске ескадриле 204, ваздухопловне бригаде. У војсци је од 2005. године. Завршио је војну академију смер авијација 2001. године. Био је пилот 4. категорије стручно борбене оспособљености.

ОНИ СУ БИЛИ НАШ ПОНОС И ЈУНАЦИ

■ Узалудни телефонски позиви Љајићеве и Мехићеве супруге

■ Храбри пилоти током мајских поплава спасавају људе

ИВАН МИЛАДИНОВИЋ НЕДАВНО ДОСТОЈАНСТВЕНО ГОВОРИО О СВОЈИМ КОЛЕГАМА СПАСИОЦИМА Златна медаља за племенитост

АКЦИЈА Неустрашиви пилоти спасавају народ током ланских непогода

ЗАСТАВНИК Иван Миладиновић, који је био стални члан посаде хеликоптера Ми-17, пре свега месец дана јавно је говорио о храбрости својих колега, који су за спасавање заведених путника у прошлогодишњим сметовима награђени признањем "Најплеменитији подвиг године" у традиционалној акцији "Вечерњих новости".

- За спасавање угрожених потребна је храброст и вештина. Нашим пилотима тога никада није недостајало - забележене су Миладиновићеве речи о својим колегама у документарном филму о добитницима признања које додељује наш лист.

Покојног заставника шири публика гледала је и у ТВ серији "Војна академија", где је имао једну од епизодних рола.

иначе јуниорским репрезентативцем Србије у одбојци, и 14-годишњим Денисом, купили пре четири године. Врата су му, баш као и Омерово велико срце, увек била отворена за родбину, пријатеље, његове колеге са посла... Тако је било и јуче, али овога пута не радосним поводом као свих претходних година. Сви су, наиме, похитали да са Славицом, Давидом и Денисом поделе тугу, кажу реч утехе, погину како год и колико год могу...

- Уобичајено је било да СМС поруку пошље и кад заврши лет, па смо свако мало погледали ка телефону - наставља Славица, од бола промуклим гласом. - Није стизала, али смо, одавно навикли на сличне ситуације, одбацили најцрње мисли. Знали смо колико је храбар и способан и то нас је увек умиривало.

Са недељним јутром су, међутим, стигле баш такве вести. Око 6.30 зазвонило је звано стана Мехића, а пред вратима која је Славица од-

мах отворила била је група Омерових колега, на челу са потпуковником Мирославом Зечевићем, командан-

ПОДРШКА

УМОШОРИНУ су јуче, били и Милованови други из јединице, иначе и "класићи" са Војне академије.

- Био је фантастичан човек, познат пријатељ у невољи и добричина која је, и кад је бивало најтеже, умела да нас развесели и охрабри - кажу они.

том 890. мешовите хеликоптерске бригаде чији је и он био припадник.

- Не, није ништа требало да ми кажу, истог секунда сам знала да се десило оно најстрашније - каже, сломено, Славица Мехић.

Она и Омер су, иначе, у браку били 19, како наглашава, прелепих година. Невсвакидашња снага његове личности и изузетна храброст и одлучност, савладавала су све изазове и проблеме. Од ризика посла којим се бавио, преко материјал-

САУЧЕШЋЕ И САХРАНА

ПОРОДИЦУ храброг пилота Омера Мехића јуче су посетили и министар одбране Братислав Гашић и начелник Генералштаба Војске Србије Љубиша Диковић. Мехић ће бити сахрањен у понедељак, у 16.30, на новосадском Новом гробљу.

них недаћа, да не малих породичних проблема.

Он је, наиме, ваздухопловну академију завршио 1990. у Задру и заклетву коју је тада положио није никада погазио, напротив. Родитељу су му, међутим, остали у Зеници и због тога имали не мале проблеме. Све то су, међутим, поднели стоички.

СУЗЕ

ТУГА оковала и Бачки Мошорин. Ту је капетан Милован Ђукарић још као

дечак сањао да буде ваздухопловац. То га је и одвело најпре у војну гимназију, а потом и на академију.

- Он никада није чекао да му снове остварује неко други, чинио је то сам. Био је увек одличан ђак и узданица, не само наше породице, већ и свих других с којима се дружио или сарађивао - говори, док му угаси поглед пута по уредном дворшту, испред домаћинске куће, о свом сину, његов отац Остоја.

У петак увече је, вели, нормално отишао на дежур-

РАДНИКА, КОЈИ СУ ПОГИНУЛИ БОРЕЋИ СЕ ДА БОЛЕСНУ БЕБУ ШТО ПРЕ ДОПРЕМЕ У БОЛНИЦУ

СУБЕНИНА
Младиновић
са синчићем

■ МЕХАНИЧАР летач Иван Младиновић (лево), заставник техничке службе, рођен 24. августа 1968. године у Крушевцу. Био је на дужности првог подофицира у чети за ваздухопловно-техничко одржавање 890. мешовите хеликоптерске ескадриле 204. ваздухопловне бригаде. У војсци од 18. јула 1987. године. Завршио је средњу војну школу РВиПВО у Рајловцу 1987. године. Ожењен, отац двоје деце.

■ ОМЕР Мехић (десно), пилот, мајор авијације, рођен 24. јула 1967. године у Добоју. Био је на дужности помоћника команданта за транспорт и трагање и спасавање, уједно наставник летења у команди 890. мешовите хеликоптерске ескадриле 204. ваздухопловне бригаде. У војсци је од 21. јула 1990. Завршио је ваздухопловну војну академију у Задру и све време је био пилот хеликоптера. Ожењен, отац двоје деце.

БОЛ Омерова
супруга Славица

Маринковић кроз сузе нам је објашњавао:
- Мој ујак Мићо је био херој, напишите то, молим вас, нек цела Србија зна, није му ово било први пут да лети хеликоптером, ко зна колико је живота спасао и за колико живота се борио овако. Ни броја се на зна колико је имао интервенција, где је све трчао, коме

Живели су да
помоћу свима
који се нађу
у невољи

је све помогао - прича Филип. - Где год је ишао увек ми се јављао, и кад крене и кад се враћа, не знам због чега, јуче ми се није јавио, нисам ни знао да је отишао у Београд, кад је мој Мићо падао "са неба" ја сам био у кафићу, за страшну вест чучо сам тек ујутру.

Гласни јауци из куће
Веселиновића

Омер целој животи
давао и помагао

Драјићев отац
занемео од шуме

БЕБИН ОТАЦ НА РОБИЛИ

МАЈКА бебе (дечка), малолетна Фазила Фејзовић (16), како "Новости" незванично сазнају, самовољно је и пре предвиђеног времена напустила новопазарско породилиште и отишла кући у Слатину. Прекјуче је, петог дана након рођења детета, довела бебу у новопазарску болницу и затражила помоћ лекара.

- Дете је било полумртво, па је лекарско особље реанимацијом једва успело да га спасе и одмах пото, болничким колима у којима су у пратњи били др Ђевад Љајић и Мирослав Веселиновић упутило у крагујевачки клинички центар - кажу у новопазарској здравственој установи.

Према незваничним информацијама, у болницу је са Фазилом дошао и њен свекр. Мајка детета није пошла за Крагујевац, а до ње се јуче није могло доћи, нити се знало где се налази.

Отац детета Алдин Адемовић (29), тренутно је у затвору због насилничког понашања. Он је пре неколико година учествовао у отмици једног детета и због тог кривичног дела у затвору је провео неколико година. Изашао је пре времена јер је обухваћен амнестијом. Поново се, међутим, нашао иза решетака.

ство и ништа, баш ништа није слутило трагедију.

- Ми још не можемо да верујемо да га нема. Па, не може неко, тек тако, да ти украде оно најдрагоценије и најбоље што имаш у животу - наставља, окамењен очинским болом, старији Ђукарић.

Ђукарић су, иначе, старином из околине Скендер Вакуфа, а у Мошорин су се доселили 1965. Вредни, честити и истрајни, стекли су солидно имање. Поред Милована, Остоја и његова супруга Недељка, такође окована неподношљивим болом, имају и млађег сина Ђурђа. Старији брат му је био идол, а већ ове јесени дом Ђукарића требало је да огреје нова, велика радост.

- Милован и његова дугогодишња девојка Јована су на јесен планирали да се венчају. Планирали су да живе у Новом Саду, па смо тамо капарисали и стан који су намеравали да купе. А сада... - објашњава Остоја.

И у кућу Ђукарића су, јуче, похитали рођаци, пријатељи, комшије. Да изразе саучешће, да се нађу, преузму бар мрвицу неописиве туге која се у њу, заувек, уселила...

ХУМАНИСТА

У ПОРОДИЦИ лекара - анестезиолога Ђевада Љајића (41) у Новом Пазару јуче је владала неизмерна

туга, ходник зграде у којој живе био је пун рођака, колега, пријатеља и комшија, свуда се осећао само мук...

- Супрузи Шефки јавио се синоћ из хеликоптера око 21.40, рекао је да је све у реду и да ће ускоро слетети. Након тога супруга га је звала још неколико пута, али се није јављао... Последњу поруку послала му је јуче ујутру, око шест сати, питала је: шта се дешава и зашто јој се не јавља, али одговора није било. Око осам сати позвали су је из новопазарске болнице и саопштили јој страшну вест - прича Љајићев стриц Муамер.

Готово да нема Новопазарца који није познавао др Ђевада Љајића и који о њему не говори све најлепше. Био је одличан студент, сјајан лекар, диван отац синова Рамиза (6) и Мехмеда (3), хуманиста и члан Хуманитарне организације "Отворена рука" преко које је у слободном времену помагао болесним и немоћним Новопазарцима. Прекјуче није требало да путује за Београд, али је заменио, као и много пута раније, колегу који није могао на пут.

Увек је био у приправности, увек спреман да допринесе у болници и ускопи у операционом салу.

- Сви смо још у шоку, јер Ђевад и Мићо, како смо звали Мирослава, били

ОЧАЈ Рођаци испред
Љајићеве куће

АНЕСТЕЗИОЛОГ, ЉАЈИЋЕВ РОЂАК

ПОТПРЕДСЕДНИК Владе Србије Расим Љајић обишао је јуче породиче доктора Ђевада Љајића и Мирослава Веселиновића којима је у име Владе Србије изразио саучешће. Анестезиолог Љајић био је даљи рођак потпредседника српске владе.

су сјајни људи и још боље колеге. За њих није постојало радно време, били су спремни да помогну и пријекну у помоћ и кад нису у смени. Ово је огромна трагедија за цео град и велики ударац за Општу болницу, они су наши хероји и хероји Новог Пазара, живели су за то да помогну другима и тако су настрадали - каже др Кемал Брничанин, начелник Хируршког одељења Опште болнице у Новом Пазару.

ПОМАГАО

И ПРЕД кућом погинулог медицинског техничара Мирослава Мића Веселиновића (42) у селу Лукарска сакупило се мноштво рођака, комшија и пријатеља. Из куће су се чули гласни јауци Мирослављево мајке Добринке, оца Ратка, супруге Виолете... Његова ћерка Дарија има десет, син Данило 13 година... У кућу се није могло, а "доктора", тако су га сви у породици звали, сестрић Филип

ТИШИНА

У ДОМУ у коме је одрастао настрадали заставник Небојша Драјић у Бајиној Башти јуче је завладала турбо тишина. Његов отац Радоје једва је смогао снаге да било шта изговори - готово да је занемео од туге.

- Сазнао сам да ми је син погинуо, шта могу да кажем - плачним гласом, у пола речи нам је рекао Радоје. - Још не могу да верујем да сам остао без свог детета. Завио нас је у вечну тугу...

ПОМОЋ

ГРАДСКО веће у Новом Пазару одржало је јуче ванредну седницу којој је присуствовао и потпредседник Владе Србије Расим Љајић. Након минута ћутања и молитве (фатихе) новинарима се обратио градоначелник Новог Пазара др Мехо Махмутовић који је истакао да ће Градска управа, у границама својих могућности, помоћи породицама свих погинулих у овој несрећи.

Небојша је, како нам је испричао, више од свега волео да лети, и већ стотину пута до сада учествовао је у спасилачким акцијама. - Не знам шта је кренуло по злу током тог лета - једва је наставио Радоје. - Није ми ни битно, мог Небојше више нема и то сазнање га неће вратити...

Заставник Драјић је, иначе, већ дужни низ година живео у Београду. Иза себе оставио је сина, ћерку и супругу. ■ Екипа "Новости"